

HOOFDSTUK 2

HIER LIGT SAM GILS, verpulverd door een eekhoorn ter grootte van een kleine orka.' Zo'n grafschrift zou wel opvallen op het kerkhof. Toch leek het me niet de meeste vredige manier om te gaan.

Op dertig centimeter van mijn hoofd plette het kolossale knaagdier mijn kartonnen Buenos Aires met een stamp die schokgolven door de grond stuurde. Ik was verstijfd van angst, kon geen woord uitbrengen en geen vin verroeren. Ik kon alleen maar aannemen dat mijn schedel het volgende was dat platgestampt zou worden en dat was heel jammer. Ik was erg op mijn schedel gesteld.

Op dat moment hoorde ik een grom. Een oranje

vlek schoot door de lucht en landde tussen de enorme eekhoorn en mij in. Het was Hamstersaurus Rex! Hij had zijn tanden ontbloot en zijn haren stonden recht overeind. Het kereltje wilde met dat reusachtige beest gaan vechten.

De enorme eekhoorn stond stil en knipperde met zijn ogen. Hij leek echt in de war door dit agressieve gedrag. Eerlijk gezegd was ik dat ook. Waar was Hammie Rex mee bezig? Dinokracht of niet, hij was ongeveer vierduizend keer kleiner dan dat monster. De eekhoorn tilde zijn poot achteloos op om het ventje als een insect te verpletteren. Hamstersaurus Rex brulde uitdagend en gaf geen duimbreed toe. Ik moest iets doen.

Ik gooide de zak Smikkels weg en sleurde Hammie opzij, net voor de poot van de eekhoorn als een heipaal neerkwam. BAM!

In een oogwenk stond ik overeind en rende toen op topsnelheid naar school terug. Takken sloegen me in het gezicht en doorns rukten aan mijn kleren. Hammie gromde en kronkelde in mijn greep, nog steeds snakkend naar een gevecht.

Eenmaal bij school kwam ik erachter dat het gebouw op slot zat. De steen waarmee ik de deur

op een kier had gezet, was opzij geschopt. Dat zhad meneer de Groot, de conciërge, natuurlijk gedaan. Ik bonkte op de deur, maar er kwam niemand. Vanuit het bos achter mij hoorde ik die bloedstollende schreeuw van de enorme eekhoorn weer. Ik propte Hammie in de zak van mijn overhemd en ging er opnieuw vandoor.

Ik rende om de hele school heen – en ik stopte niet voor ik bij de sportvelden was. Mijn longen stonden in brand en ik was drijfnat van het zweet toen ik Beau eindelijk gevonden had. Ze gooide frisbees naar een korf enkele tientallen meters verderop. Aan de andere kant van het veld werkten Tina Lopes en Dries Veenhuizen, de andere twee leden van het net opgerichte discgolfteam, aan hun techniek.

‘Zo, heb je toch zin gekregen om met frisbees te zwiepen?’ grinnikte Beau toen ze me aan zag komen. Ze gooide haar frisbee in een scherpe hoek tegen de grond. Hij stuiterde op het gras en vloog ervandoor, liet het doel rinkelen en viel in de korf. ‘We heten trouwens de Herbert Heetwater Frisbeezwiepers. Goeie naam voor ons team, hè? Heb ik zelf bedacht.’

‘Grote...’ piepte ik, naar adem snakkend.

‘Groot? Sam, we worden geweldig! Coach Weekers

en ik hebben zelfs een andere school met een team gevonden en die zitten gelukkig maar drie provincies hiervandaan. Over twee weken gaan de Frisbeezwiepers het opnemen tegen de Westburgse Werpmeesters tijdens een demonstratiewedstrijd hier in de stad. Glimlach NV is de sponsor. We krijgen zelfs eigen wedstrijdkleding en alles!’

‘...eekhoorn!’ wist ik er hijgend uit te persen.

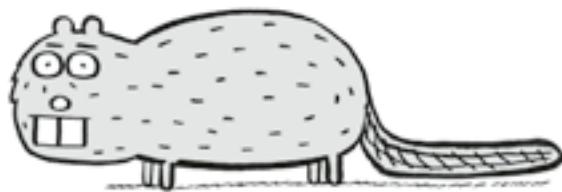
‘Oh, oké. Eh, naakte molrat, denk ik,’ zei Beau. ‘Jouw beurt.’

‘Ik boog voorover en zette mijn handen op mijn knieën.

‘Luister, “Noem een knaagdier” is een leuk spelletje, Sam,’ zei Beau. ‘Maar ik moet weer trainen.’

‘Ik ben aangevallen door een soort... vier meter hoge... eekhoorn!’ sputterde ik.

NOEM EEN KNAAGDIER

BEVER

MUIS

Beau hield haar hoofd scheef. 'Zo, dat is spannend!'

'Nee, het was angstaanjagend!'

'Bellini! Zijn we hier om je forehand te oefenen of je kaakspieren?' Coach Weekers beende over het veld op hen af.

Beau fronste haar voorhoofd. 'Sorry, coach.'

'Gils, jij bent geen Frisbeezwieper,' zei Weekers. 'Wat doe je hier?'

'Ik werd aangevallen door een enorme eekhoorn,' zei ik.

'Ik neem aan dat dat beeldspraak is. Vergeet niet: als we met tegenslag te kampen hebben, kampt tegenslag ook met ons. En nou van mijn veld af met je chakra's!' Hij boog en wees naar de tribune.

‘Chakra’s?’ zei ik.

‘Coach heeft net zijn spirituele kant ontdekt,’ fluisterde Beau. ‘Maak je geen zorgen, Sam, we hebben het er later wel over.’

Nog trillend van de adrenaline ging ik zitten. De laatste twintig minuten van de training schrok ik van elk geluidje en speurde ik voortdurend de omgeving af op tekenen van het monster. Op het veld werd coach Weekers steeds gefrustreerder van de twee niet-Beau teamleden, en wisselde hij zijn gewone getier af met wat vreemde zweverige uitspraken. In mijn zak was Hammie Rex nog steeds strijdlustig aan het snuiven en grommen.

‘Luister, je hoeft mij niks te bewijzen,’ fluisterde ik tegen hem. ‘Ik weet dat je een taaie bent. Maar zo’n grote eekhoorn? Eén stamp van dat ding en je bent een harige pannenkoek.’

Op het veld klonk een rinkelend geluid. Dries had een van zijn frisbees op de een of andere manier in het scorebord gegooid en nu zat-ie vast. Coach Weekers zuchtte. ‘Oké, dat is het voor vandaag. Uit mijn ogen,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Ga allemaal naar huis en mediteer over hoe je minder slecht kunt zijn in discgolf. Namasté.’

De andere twee Frisbeezwiepers schuifelden het veld af. Beau rende naar me toen en kwam naast me op de tribune zitten. Eindelijk kon ik haar het hele verhaal over de Knaagdier Kong-aanval vertellen.

‘Echt?’ zei Beau. Ze streek over haar kin. “*Chinchilla-zilla vs. MechaChinchillazilla*”? Dat is de titel die je voor je film hebt uitgekozen? Beetje suf.’

‘Wat? Beau, focus nou op de razende Knaagdier Kong die me probeerde te verpletteren, niet op hoe ik mijn...’ Mijn stem stierf weg. Plotseling bedacht ik iets heel akeligs.

‘Wat is er?’ vroeg Beau.

‘Mijn Ultralichte Slimme Kiek-camera,’ zei ik met een zucht. ‘Die heb ik in het bos laten liggen. Ik denk dat ik hem in alle paniek heb laten vallen. Nu kan ik mijn speelfilmdebuut niet afmaken.’

‘Tuurlijk wel,’ zei Beau grinnikend.

‘Hoe dan?’ vroeg ik.

‘We gaan terug om hem op te halen.’ Ze stond op en knakte met haar vingers.

‘Zeg, misschien heb je niet opgelet toen ik je over die gruwelijke enorme eekhoorn vertelde, die in het bos achter de school op zoek is naar achtstegroepers die hij kan pletten,’ zei ik.

‘O, kom op, ik ben niet bang voor een grote eekhoorn,’ zei Beau. ‘En hij ook niet!’

Ze wees op mijn borstzakje. Het kopje van Hammie Rex stak eruit. Zijn half dichtgeknepen oogjes stonden vastberaden en zijn opgetrokken donzige lipjes legden een rij puntige dinotanden bloot. Hij liet een boze boer. Het beestje wilde absoluut een returnwedstrijd.

HOOFDSTUK 3

‘LUISTER, ALS IK niet levend uit dit bos kom,’ fluisterde ik, ‘dan mag jij al mijn tekeningen hebben. Het werk van een kunstenaar wordt vaak meer waard nadat hij... Je weet wel.’

‘Rustig maar,’ zei Beau. ‘Ik zal je nu precies hetzelfde vertellen als toen je op de kleuterschool die emmer niet meer van je hoofd kreeg: je gaat niet dood.’

‘Die emmer was heel klein! Ik had makkelijk kunnen stikken!’

‘Luister, mijn vader komt me over vijf minuten ophalen, dus kunnen we die camera gewoon even pakken en weer gaan?’

Ik slikte en stapte het hoge onkruid in. Beau

volgde. We baanden ons een weg naar de open plek en elke keer dat er een tak kraakte, leek het alsof er een monster op ons afkwam. Om de meter stopte ik en luisterde of ik de bekende dreunende voetstappen hoorde. Rex speurde vanuit mijn borstzakje het bos af, klaar voor de aanval.

‘Niet vechten,’ fluisterde ik tegen Hamstersaurus Rex. ‘Weet je nog?’

Hij snoof minachtend. Het leek een eeuwigheid te duren voor we bij de open plek waren. Die was leeg. Beau keek me aan en haalde haar schouders op.

‘Nou, het lijkt erop dat dit bos vrij is van enorme eekhoorns,’ zei ze. ‘Waarschijnlijk hoorde hij me aankomen en werd hij bang.’

‘Knaagdier Kong was hier net nog,’ zei ik. ‘Ik zweer het.’

Op dat moment gromde Hammie Rex. Beau en ik keken elkaar met grote ogen aan. Zijn oortjes bewogen. Het kereltje hoorde iets. Al snel hoorden wij het ook. Het was een vaag zoemend geluid en het kwam van boven. We keken allebei omhoog. Achttien meter boven ons zoefde een kleine drone, die vervolgens uit het zicht verdween.

‘Hm. Misschien heb je dat gezien,’ stelde Beau voor.

‘Vond jij dat ook maar een *beetje* op een enorme eekhoorn lijken?’ vroeg ik geërgerd.

‘Als je je ogen tot spleetjes knijpt en je hoofd een beetje scheef houdt, lijkt het wel wat op een *vliegende* eekhoorn - ’

‘Knaagdier Kong is echt!’ riep ik uit. Mijn stem galmde door het bos, ik schrok ervan.

‘Oké, oké, relax, Sam,’ zei Beau. ‘En het goeie nieuws is: we hebben je camera gevonden.’ Ze strekte haar hand uit, trok mijn Ultralichte Slimme Kiek uit een struik en gaf hem aan mij.

‘Bedankt.’ Ik veegde er een paar bladeren vanaf. ‘Als dit ding stuk is, wordt mijn moeder zo boos dat Knaagdier Kong daarnaast een watje lijkt.’

Ik hield mijn adem in en zette hem aan. Hij leek te werken, maar ik kreeg wel een foutmelding op mijn scherm. ‘Wacht even. Het geheugenkaartje zit er niet meer in. Zie jij het ergens liggen?’

‘Nee,’ zei Beau. Ze speurde de struik af waar ze de camera uit had geplukt. ‘Ziet er niet naar uit dat hij hier ligt.’

‘Hij zal er wel uit zijn gevallen,’ zei ik. ‘Balen.’

‘Maar geheugenkaartjes zijn toch niet zo duur?’ vroeg Beau.

‘Nee, alleen... Mijn hele film stond op dat kaartje.’

‘Sorry, Sam. Maar als je het helemaal over moet doen, dan heb je tenminste wel de kans om nog eens over die titel na te denken. Wat dacht je van: *Fatale Vergelding: de Wraak?*’

‘Dat, eh, klinkt alsof het een heel andere richting op gaat,’ zei ik.

‘Luister, datreusachtige-monsters-die-tegen-elkaar-vechten-gedoe hebben we al eerder gezien. Ik denk nu aan Hammie Rex als afvallige agent die te veel onder druk is gezet. En misschien heeft hij wel een spijkerharde vrouwelijke collega, Vanessa McStaal.’

‘En die wordt dan door jou gespeeld, neem ik aan?’

‘Wauw, dat is een interessant idee,’ zei Beau en ze streek weer over haar kin. ‘Daar had ik nog niet eens aan gedacht.’

Ik zuchtte. Inmiddels waren alle andere discgol-fers naar huis en was de school dicht. We konden Hammie Rex niet meer in zijn kooi stoppen, dus ik moest hem mee naar huis nemen. Ik kreeg een lift van Beau en haar vader.

Eenmaal thuis liep ik rechtstreeks naar de garage. Mijn moeder was nog steeds allergisch voor alle huisdieren, behalve onze bejaarde haarloze kat Rozijntje dan. Dus als Hammie Rex stiekem bleef logeren, gebruikte ik de speciale anti-allergische leefwereld die ik voor hem had gemaakt. Ik had een hamsterkooi in een oude kartonnen doos gedaan waar ‘verlengsnoeren’ op stond. Ik had meerdere gaten in de doos geprikt en hem vanbinnen beplakt met luchtfilters om zo veel mogelijk huidschilfers van Hammie op te vangen. Ik had er zelfs een paar rubberen dinosauressen in gedaan zodat hij zich thuis zou voelen. Ik haalde Hammie Rex uit mijn zak en zette hem in de doos.

‘Bedankt dat je me gered hebt vandaag,’ zei ik en ik krabde hem achter zijn kleine oortje. ‘Maar je moet Knaagdier Kong uit je hoofd zetten, oké?’

Hammie gromde toen hij die naam hoorde.

‘Echt, Hammie. Trouwens, we zullen dat verschrikkelijke wezen nooit meer zien, dus het maakt niks uit.’

Zijn grom klonk weifelend. Ik deed de deksel dicht.

‘Hoi Bollebipsie,’ zei mijn moeder toen ik binnenkwam. ‘Hoe was het op de Vergaderclub?’

‘Heel goed. Iedereen in de club is supercool maar ook heel gewoon. Het is heel chill allemaal,’ zei ik.

‘Chill! Geweldig! Is er nog iets anders gebeurd op school vandaag?’

‘Nou, ik werd bijna geplet door een vier meter hoge eekhoorn,’ antwoordde ik.

‘Wat idioot zeg,’ Mijn moeder keek me bezorgd aan. ‘Want ik heb precies hetzelfde meegemaakt!’ Ze barstte in lachen uit en had tien minuten lang de slappe lach. Mijn moeder heeft een raar gevoel voor humor.

Ik sliep die nacht heel onrustig, ik had steeds nachtmerries over reusachtige knaagdieren. De volgende dag nam ik de bus naar school. Hamstersaurus

Rex (verstopt in het zakje van mijn overhemd) dommelde rustig in en leek geen last te hebben van nare dromen.

Omar Pol keek twee keer om toen hij voor me ging zitten. 'Jakkas, Sam,' zei hij. 'Je ziet er vreselijk uit.'

'Ik heb slecht geslapen,' zei ik schouderophalend.

'Is er iets?'

'Een enorme eekhoorn probeerde me te vermoorden,' zei ik.

'Hm. Klinkt stressvol,' zei Omar. Hij trok zijn Gamehouse Mega IV tevoorschijn en begon dat spel te doen waarbij je pinguïns naar schilderijen moest gooien.

Omar geloofde me niet. En ik wist dat Beau ook haar twijfels had, al zei ze nog zo hard dat ze me geloofde.

Het ergste was dat ik me begon af te vragen of ze misschien gelijk hadden. Mensen zeiden vaak tegen me dat ik 'te veel fantasie' had omdat ik het leuk vond om te tekenen en kijkdozen te maken.

En oké, misschien ook omdat ik af en toe de waarheid een beetje verdraaide. Misschien hadden die mensen wel gelijk en had ik helemaal geen enorme eekhoorn gezien? Misschien was het gewoon een hele... grote... hond? Of misschien waren het twee mensen in een eekhoornpak... die oefenden voor een toneelstuk?

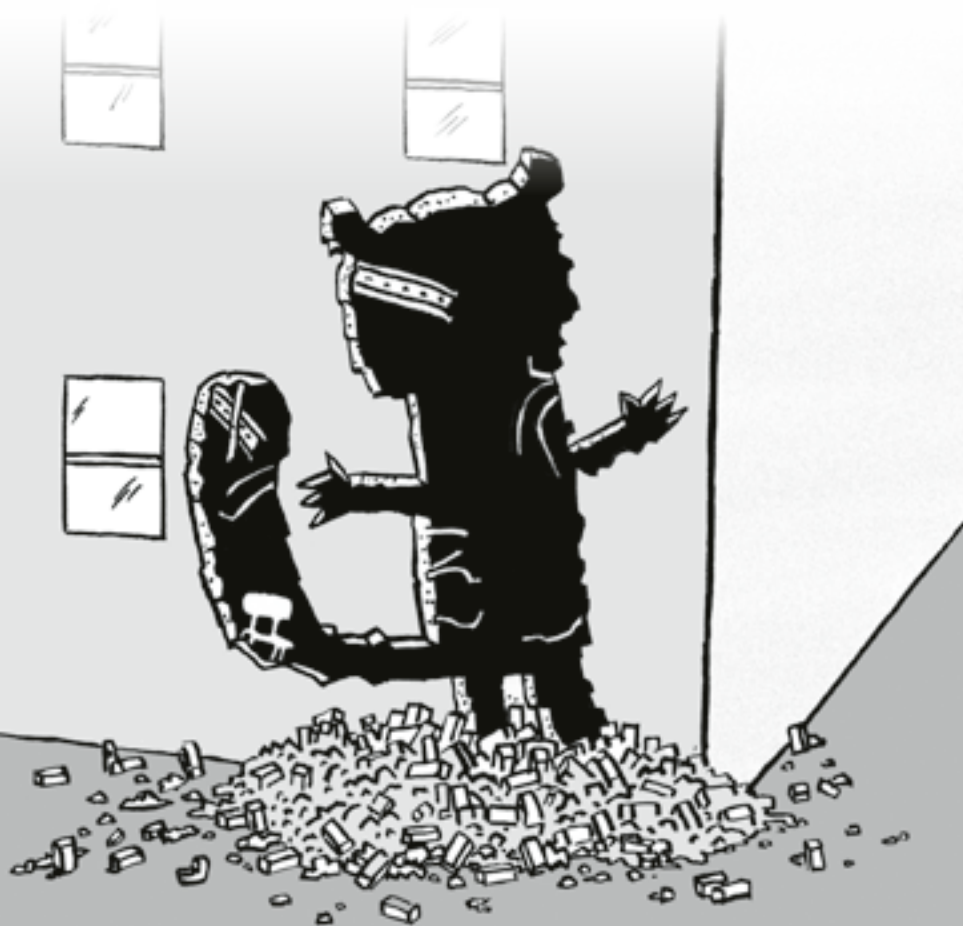
Nee. Ik *h*ád een enorme eekhoorn gezien! En Hammie Rex ook. Ik zuchtte. Waarschijnlijk maakte het nu ook niks meer uit. Hoe groot was de kans dat ik Knaagdier Kong ooit nog terug zou zien? Ik ging voorlopig echt niet in het bos achter school rondhangen. Ik haalde diep adem en probeerde het hele gebeuren uit mijn hoofd te zetten door me af te vragen wat het tegenovergestelde van een enorme eekhoorn was (een piepkleine neushoorn?).

Maar ik kon me niet concentreren. Er was zo'n opschudding voor in de bus dat Hammie Rex wakker schrok. Hij tuurde onder de klep van mijn borstzakje door. Kinderen dromden samen voor de ramen en wezen naar buiten terwijl de bus de parkeerplaats van school op reed. We reden langs twee politieauto's met zwaailichten.

‘Wauw. Kijk daar eens!’ zei Feike Fokkema.

Er zat een reusachtig gat in de muur van de Herbert Heetwaterschool. Het had ongeveer de grootte en de vorm van Knaagdier Kong.

HOOFDSTUK 4

IN SCHOOL was de toegang tot lokaal 117 van natuur en techniek afgezet met veiligheidslint. Een stuk of tien kinderen drongen naar voren om het beter te kunnen zien, maar meneer Groot stond voor de deur en blokkeerde het zicht.

‘Doorlopen, jongens. Niks te zien hier,’ zei meneer Groot terwijl hij nog een laag lint aanbracht. ‘Lokaal 117 is voorlopig verboden terrein. Bevel van de directrice.’

Ik strekte mijn nek en wist een blik naar binnen te werpen. Er was niet alleen iets groots dwars door de muur gebroken, het lokaal was volkomen verwoest! Tafels en apparatuur waren omgegooid en stukgegooid. Overal lagen boeken, papieren en

glasscherven. Het leek wel een oorlogsgebied.

Terwijl de andere kinderen nog probeerden een glimp van het verwoeste laboratorium op te vangen, maakte ik een snelle omweg naar ons lokaal. Dat was nog leeg, zoals gewoonlijk. Meneer Roland was nooit eerder dan tien voor acht op school. Ik schoot naar binnen, stopte Hammie snel terug in zijn Hamsterbajes Pro™ en deed het deurtje van de kooi op slot.

Bij de kluisjes bedacht de rest van groep acht opgewonden allerlei theorieën over wat er gebeurd was.

‘Ik hoorde dat het een gaslek was,’ zei Julia Beens gebarend. ‘Kaboemmm!’

‘Echt niet,’ zei Jimmy Li. ‘Mijn neef Ton zit bij de politie en hij zegt dat dit door een bizarre minitornado komt.’

‘Het moet wel een aardbeving zijn geweest,’ zei Caroline Minderop. ‘Deze school is heel slecht gebouwd. En Den Doorn ligt op een grote breuklijn. Nog een kleine beving en het hele gebouw stort in elkaar!’ Ze hield haar schrift ter bescherming boven haar hoofd.

‘Logisch nadenken jongens,’ zei Janek Kaminski. ‘Het waren spoken.’

‘Sam, hoe denk jij dat het lab vernield is?’ vroeg Tina Lopes, terwijl ik mijn rugzak in mijn kluisje propte.

‘Aanval van een enorme eekhoorn,’ probeerde ik.

De andere kinderen barstten in lachen uit, net als mijn moeder. Ik zuchtte.

‘Het is genoeg geweest!’

We draaiden ons allemaal om en zagen juffrouw Bekkers een eindje verderop

tegen directrice Forel schreeuwen.

‘Eerst onzichtbare slangen tijdens de natuur en techniek-avond en nu dit?’ riep juffrouw Bekkers. ‘Mijn hele lokaal is verwoest. Als ik hier was geweest, had ik wel dood kunnen zijn. Deze school is volkomen krankzinnig. Niemand is veilig!’

‘Rustig, rustig,’ zei directrice Forel zachtjes en ze pakte haar bij de arm. ‘Laten we dit in mijn kamer bespreken, zodat we niemand bang-’

‘Er valt niets te bespreken. Ik vertel je bij deze dat

ik ontslag neem! Deze dingen gebeuren dus echt niet op de L.L. Duivenbodeschool.'

'Alsjeblieft, Maria,' zei directrice Forel. 'Laten we redelijk blijven. We weten niet wat er gebeurd is.'

'Natuurlijk wel! Die rare hamster uit Arnolds klas heeft het gedaan, dat lijkt me duidelijk!' zei juffrouw Bekkers. 'We weten allemaal hoe bizar sterk dat kleine stuk vreten is. Iedereen zegt dat hij een boa constrictor van 20 kilo aan zijn staart in de rondte heeft gezwiept alsof het een spaghettisliert was. Zolang dat beest op Herbert Heetwater is, ben ik hier weg!' En ze stormde ervandoor.

'Rare hamster? Stuk vreten? Beest? Ze kon Hamstersaurus Rex toch niet bedoelen? Ik was geschokt. Oké, het kereltje was zo sterk als een dino – sterk genoeg om een paar knokkel-ups voor me te doen en af en toe eens een houten deur uit zijn scharnieren te slaan. Maar hij kon echt niet door een stenen muur breken! Bovendien, waarom zou hij dat willen? Hij was een vredige hamster (meestal).

'Wauw, juffrouw Bekkers heeft net ontslag genomen, jongens.' Beau kwam aanlopen. 'Zou natuur en techniek nu voor altijd worden afgeschaft?'

'Het is best logisch,' zei Jimmy. Hij knikte ernstig.